

Loredana Bogliun

**Iz zbirke MAZERE –
OGRADE**

GLOBOKO V MORJU

prišla sem, da bi te od daleč gledala

da bi v tvoje skrito dno brez strahu zagnala
ta svoj kupček nastopaškega življenja

vedno sem iz Marana prišla na kolesu
vedno me tam zdaj čakajo. Čujem
kako govorijo, od vina se širokoustijo

morda te oni vidijo v sinjem, te bolj razumejo
po kletih zaklepajo svojo izkušnjo
v očeh jim kot jagoda žari moje življenje

ti se razpuščeno paseš v lenobi
in zlahka se je vate pogrezniti
te uživati
čim manj si želeti v tem nizkem begu

nič si ne morem, v nič te ne morem zajeti
ko si prepoln sebe lenobno stopil
na moj vrt med moje ptice pevke
vse ribe iz tega velikega morja
strmijo v noč zaljubljene v mesec

MOJ OČE MATI BOŽJA

Ko se hiše počasi sesedajo
čutim kako ves Vodnjan joče

Zdaj gledam samo še njegovo razpadanje
in vem nikoli več ne bo tak kot nekoč
Ko ljubezen umre pušča vedno goli obup
za sabo da občemi v nas

in vsa naša zemlja je za ogrado
tam v njej so koruzna stebila kot slamnati možje
s svojo korenino pod ponošenim klobukom

to je moj oče ko pravi, ta zemlja
je sprijena potujčena
ta moj svet je zarasla robida

moj oče se opoteka postaja opuščena njiva

visoka glava že vene sklanja se
kot da preži za oblakom ki bo prigrmel

zelen in rumen čez vinograd
in mimogrede napolnil še brento

moj oče kot mati božja
ker sploh ni res da samo
ženskam pritečejo svete solze

VALOVI VODNJANA

Skupaj bova poiskala srce kake sirene
obročje za življenje, ki se počasi obrablja

vsa razigrana nabirava po cvetovih
to hrepenenje z vonjem in barvo kot brinje
Težko je z očmi slediti drobnemu valu
kjer je morje od zibanja eno samo izobilje

nate bom naslonila glavo, galeb moj
roko ti dajem da bi šla vsa lahka tja
kjer bosta odpadla z mene ta mora to ždenje

odnesi me v kraje mojega hrepenenja
rodila in rasla sem iz te gole zemlje

STARI ISTRAN

V hribih nekje sem spoznala
starca ki ima kožo kot ustrojeno
pod očmi ima gubo
kot brazda globoko
velike roke ima in majhno ženo

v vrtu mu rase česnik
visi mu spravljen v debelo kito
smeje se goli revščini
od občutka moči mu rase slamnat grad
v katerem domuje vila da ga obvarje najhujšega
po tej svoji meri doživlja zaraslo gmajno
živinče ki riga
ko se proti domu molče in sam odziba.

NA ZRENJAH

komaj se letni čas izteče
že je drugačno vreme
sapa se z listjem zavrti
potem v puščobo onemogle zime
vdre še burja
blagi dih moje Istre
pritajen med kamni na Zrenjah
svet je tu že kraški pa v strminah
da bi le kdaj zrasla kaka mati božja
ljudje se spogledujejo lovijo sunke vetra
tavne bilke ki jih nič ne zlomi
eno samo garanje sredi
onemelih polj. Življenje.

KAMEN

med polji na sredi
zabuhel kamen
čaka
na domačega osliča
z imenitnimi ušesi

te oči niso nikoli zgubile živahnosti
niti v hlevu med klesanimi kamni

ko se zažene čez klanec burja
 in se ob jasliah ogreje duša
 tega tihega živinčeta
 ki gre
 od hleva do bajte sredi njiv
 kot ustvarjen da te kamne posluša
 z izrazom polnim dostojanstva

še moja bajtica postane lepa
 ko jo oslič tako prevzeto gleda

POD KRILOM

Od večera razdajam sonce ki zahaja
 in vse čemur je usojena daljava

v gnezdo galebov se zatečem
 in čakam svojo mater s kljunom polnim slame
 s srcem ki spokojno bije s krilom ki me greje
 samo ko vem da sem tvoja stvarca

sredi neba je noč vsa med zvezdami
 prebiram češnje da bodo zate uhani
 nabiram marjetice za tvoje ogrlice

zdaj šele vem da mi nič ne manjka
 prek mirnega morja vedrini ni kraja

HIŠA NA HRIBU

Hiša vrh hriba. Prazna

Hiša na hribu je prazna
 počasi razpada razpada
 veter prepeva v njenem praznem trebuhu
 zrine se vanjo, jo otipava, objeda

Premražene stene bledijo pod cvetjem
 ki se štrenasto vzpenja kot da je vtkano
 v vzorec stopnišča ki se je zrušilo

Smrdi po ljudeh, od katerih ni več glasu
 Za klancem ni niti kravjega gnoja

ne petelina, da bi te navsezgodaj budil
Prašičji hlev je odkrilo. Tišina

Samo ta hiša. Za bivanje in vsa opravila napravljena
stoji tu vsem nesrečam navkljub
da bo senca bolj blaga, da bo svoj oreh varovala

Hrib moj, zaselek sredi Istre brez spomina
Ostala sem in zrasla da bi ograde otrebila
da se ne bi razjokala za vsako figo ki je usahnila
Da bi utrujena postavala v senci vsake teh hiš

kjer vse omotične brkljajo vedno iste brihtne mravlje
ki vse počnejo zgleda kakor drugim prav je
pa še vedno najdejo v teh tleh kako mrvo
kako oparjeno zrno, kolikor je potrebno, da si dušo
privežejo

LOREDANA BOGLIUN se je rodila 1955. v Dignanu – Vodnjanu pri Puli, sedaj živi v Bujah v Istri. Univerzitetne študije in doktorat iz socialne psihologije je opravila na univerzi v Ljubljani. Več let je bila docentka na univerzi v Puli, sedaj je podžupanja istrske županije.

Poezijo objavlja od leta 1972 tako v domačem vodnjanskem narečju (ki je eno od isto-beneških italijanskih govorov) kot v knjižni italijanščini, zvečine v reviji La Batana, pri kateri je tudi urednica. Za svoje ustvarjalno delo je prejela vrsto nagrad.

Uveljavila se je že s svojo prvo zbirko Poesie (1988) v knjižnem jeziku. Konec leta 1993 so izšle Mazere – Ograde. Pesmi v tej zbirki so v narečju, spremljajo pa jih prevodi v knjižno italijanščino in hrvaščino.

Obsežnejši izbori njene lirike so bili prevedeni v hrvaščino, makedonščino, romunščino, nemščino in slovenščino.